

Нічне

Тетяна Даніленко

Тривоги дня гнітили дотемна
І розбудили у тенетах ночі,
Де царювала тиша мовчазна,
А в ній моєї туги був шматочок.

Мені б прогнати роздуми гіркі,
Нічний прийняти спокій нерухомий,
Та хвилі спогадів в невпинній грі
Все тиснули без ладу, без утоми...

Я розбирала спогади всю ніч,
Ділила на печалі та нещастя,
З душею розмовляла віч-на-віч,
Щоб договір із долею укласти.

І вперто все шукала сенс подій,
Щоб в день ввійти без муки та обману,
Щоб із бідною виграти двобій,
І день новий був точно бездоганним.

Та все пусте, шукати сенс крихкий –
Лише жалю прадавнії завали
Все лізли із учора в день новий,
Всіх сподівань руйнуючи причали...

** *

Але померла ніч в журбі своїй,
Мене безсонням змучивши зухвало...
А я відкрила очі в день новий,
Де переможне сяйво ніч здолало!

04. 01. 2026

Ілюстрація – картина "Нічна риболовля" Пітера Дойга, 1993

